

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: **A., s.r.o.**, so sídlom K. P., IČO: X. *zastúpený: JUDr. M. B., právne služby, s.r.o., so sídlom Č., M.*, proti žalovanému: **Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, so sídlom Vazovova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: I/228/4411-22446/2011/993168-r zo dňa 23. februára 2011 a o žiadosti žalobcu o oslobodenie od súdnych poplatkov, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/30/2011-31 zo dňa 09. novembra 2011 a proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/30/2011-63 zo dňa 16. apríla 2012, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/30/2011-31 zo dňa 09. novembra 2011 **p o t v r d z u j e**.

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/30/2011-63 zo dňa 16. apríla 2012 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) zamietol podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „O.s.p.“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania v záhlaví uvedeného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný podľa § 48 ods. 5 zákona SNR č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní a poplatkov“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Martin č. 666/231/95250/10/Sum zo dňa 15.12.2010 (ďalej aj ako „prvostupňové správne rozhodnutie“), ktorým bol za zdaňovacie obdobie november 2007 platiteľovi dane z pridanej hodnoty **A., s.r.o.** – žalobcovi, vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty vo výške 43.626,17 €. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd rozsudok zdôvodnil tým, že v danom prípade pre postup zdanenia použitých automobilov nakúpených žalobcom v inom členskom štáte a následne ním predávaných v tuzemsku tretím osobám, je potrebné posúdenie, aké je postavenie dodávateľa týchto ojazdených automobilov, t.j. či je vo svojom členskom štáte registrovaným na DPH a v akom daňovom režime predaj tuzemskému daňovému subjektu sa uskutočňuje, teda či sa uskutočňoval v režime štandardnom, resp. bežnom, alebo v režime osobitnom. Pokiaľ ide o dodávateľov, podľa názoru krajského súdu nebolo sporné vo vzťahu k dodávateľom ojazdených motorových vozidiel z členských štátov Európskeho spoločenstva, že išlo o osoby identifikované pre DPH. Nebola ani spornou skutočnosť, že žalobca v kontrolovanom zdaňovacom období november 2007 mal v predmete činnosti nákup a predaj ojazdených motorových vozidiel. Ojazdené motorové vozidlá v danom období boli nakupované alebo nadobudnuté od tuzemských osôb, ktoré nie sú zdaniteľnými osobami, teda od občanov, od zdaniteľných osôb, ktoré neboli platiteľmi DPH; od zdaniteľných osôb, ktoré boli platiteľmi DPH vrátane zdaniteľných osôb identifikovaných pre daň v inom členskom štáte. Predmetom predaja boli ojazdené motorové vozidlá. Pri určovaní správneho základu dane podľa názoru krajského súdu správne správca dane vychádzal z predložených dodávateľských faktúr za nákup ojazdených motorových vozidiel od dodávateľov z iných členských štátov EÚ, keď v danom prípade išlo o osoby identifikované pre DPH, pričom bolo zistené a preukázané, že išlo o dodávky ojazdených motorových vozidiel, ktoré sa uskutočňovali v dvoch režimoch. V režime osobitnej úpravy bolo na faktúrach uvedené, že dodávka ojazdených vozidiel sa uskutočňuje v osobitnom režime marže a pri predaji vozidiel uplatňovali osobitnú úpravu dane v súlade s § 66 ods. 7 zákona o DPH, resp. základ dane bol určený podľa § 66 ods. 3.

Druhý režim bol bežný režim dane, pričom dodávateľa ojazdených motorových vozidiel na faktúrach uviedli, že dodávky ojazdených motorových vozidiel považujú za intrakomunitárne dodanie v rámci spoločenstva oslobodené od dane a vozidlá sú prepravované podľa normálneho uplatňovania, resp. sú predávané podľa normálneho uplatňovania DPH, t.j. nepodliehajú osobitnej úprave. Osoba identifikovaná pre daň v inom členskom štáte – dodávateľ, uviedla dodávky ojazdených motorových vozidiel uskutočnené pre žalobcu do súhrnného výkazu za príslušný kalendárny štvrtrok. Z výkladu ust. § 66 ods. 14 zákona o DPH vyplýva, že ak predávaný tovar nebol zdanený podľa osobitnej úpravy uplatňovania dane v inom členskom štáte a bol dodaný v režime oslobodenia od dane ako intrakomunitárne dodanie, dodanie podľa obdobného § ako § 43 zákona o DPH, v tomto prípade sa za nadobudnutie tovaru v tuzemsku z iného členského štátu považuje

za nadobudnutie podľa § 11 zákona o DPH. Pri predaji ojazdených motorových vozidiel, ktoré boli nadobudnuté od osôb identifikovaných pre DPH v inom členskom štáte v režime oslobodenia od dane, postupoval žalobca podľa § 66 a za základ dane považoval kladný rozdiel medzi predajnou a kúpnu cenou znížený o daň. Takýto postup ani podľa názoru krajského súdu pri určení základu dane pri predaji ojazdených motorových vozidiel nebol správny. Keďže dodávatelia z iných členských štátov Európskej únie si neuplatnili daň podľa osobitnej úpravy, či už podľa tohto zákona alebo zákona platného v inom členskom štáte, alebo podľa komunitárneho práva (Smernice Rady 2006/112/ES), nemôže si ani žalobca uplatniť osobitnú úpravu v zmysle § 66 ods. 2 zákona o DPH platného v SR k 31.12.2007, pretože sa na neho nevzťahuje žiadna zo situácií uvedených v tomto zákonnom ustanovení, t.j. tovar bol dodaný osobami, ktoré sú identifikované pre daň v inom členskom štáte a tieto osoby si neuplatnili daň podľa osobitnej úpravy. Je však nepochybné, že k dodaniu tovaru došlo z územia iného členského štátu do tuzemska, pričom i na území ostatných členských štátov EÚ platí obdobná právna úprava ako v našom právnom poriadku, konkrétne v § 43 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z., podľa ktorého oslobodené od daní je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte a v takomto prípade sa jedná o tzv. intrakomunitárne dodávky, ktoré sú apriori oslobodené od dane. Ak teda zahraničné daňové subjekty identifikované pre daň dodávali tovar do iného členského štátu, pričom neuplatnili osobitný režim zdanenia, nadobúdateľom je osoba identifikovaná pre daň v inom členskom štáte (žalobca je identifikovaný pre DPH), takéto dodanie je oslobodené od dane. Pri následnom predaji takéhoto tovaru potom je žalobca povinný uplatniť bežný režim zdanenia, t.j. odvieť daň podľa § 22 ods. 1 až 4 zákona č. 222/2004 Z.z., a preto daň mala byť odvedená u odberateľa pri ďalšom predaji použitého tovaru tretím osobám, avšak nie rozdielovým spôsobom, ale zo všetkého, čo tvorí protihodnotu, ktorú dodávateľ prijal od príjemcu plnenia - § 22 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. Pretože žalobca platiteľ DPH takýmto spôsobom nepostupoval, bolo potrebné dovyrobiť rozdiel dane. Ďalej krajský súd poukázal na správny záver žalovaného aj prvostupňového správneho orgánu, že pri kúpe ojazdených motorových vozidiel uplatnil odpočítanie dane, čo je v rozpore s ust. § 66 ods. 7, nakoľko základ dane podľa § 66 ods. 3 môže obchodník platiteľ DPH uplatniť len v tom prípade, ak na predchádzajúcom stupni uplatnená daň nebola. Správca dane zistil, že na predchádzajúcom stupni bola uplatnená DPH, a to samotným daňovým subjektom pri zdanení nadobudnutia tovaru a v takomto prípade mal určiť základ dane pri predaji ojazdených motorových vozidiel v tuzemsku podľa § 22 ods. 1 až 4 zákona o DPH.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že nie je zo strany správnych orgánov na žiadnom mieste uvedená informácia o tom, že či dodávateľ tovarov z iného členského štátu neuplatňoval osobitný režim dane, v tomto smere považoval toto tvrdenie žalobcu krajský súd za účelové vzhľadom k tomu, že podľa názoru krajského súdu bolo dostatočným spôsobom preukázané v rámci daňového konania daňovej kontroly, a to z jednotlivých faktúr, ktoré predkladal samotný žalobca, resp. aj z jednotlivých cezhraničných informácií od belgickej, rakúskej daňovej správy, ktoré správca dane uskutočňoval prostredníctvom Daňového riaditeľstva SR Banská Bystrica, odbor medzinárodných vzťahov, ktoré sú podrobne vyšpecifikované vo vyjadrení k žalobe, resp. tieto sú uvedené aj v prvostupňovom rozhodnutí správneho orgánu a nachádzajú sa, resp. sú súčasťou administratívneho spisu. Z týchto dokladov vyplynulo, že v danom prípade, pokiaľ ide o dodávky od zahraničných dodávateľov z členských štátov EÚ ako ide o osoby identifikované pre DPH, išlo vo všetkých prípadoch o intrakomunitárne dodávky oslobodené od DPH u predávajúceho s povinnosťou zdanenia nadobudnutia u kupujúceho žalobcu a z týchto dokladov vyplynulo, že teda išlo o intrakomunitárne dodávky, predmetom ktorých bolo dodanie ojazdených motorových

vozidiel, ktoré bolo deklarované v súhrnných výkazoch, kde bol uplatnený bežný režim DPH s oslobodením od DPH, teda z uvedeného jasne vyplynulo, že nešlo o použitie osobitného režimu, teda režimu zdanenia prirážky DPH.

II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/30/2011-31 zo dňa 09.11.2011 zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania v sume 471,28 €.

Z dôvodov odvolania vyplýva, že žalobca predovšetkým namietal, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je postihnutý vadou podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., t.j. že vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že Krajský súd v Žiline vo svojom rozhodnutí si v podstate v celom rozsahu osvojil tvrdenia a názor žalovaného. Dôvodil, že celé odôvodnenie rozhodnutia a postupu žalovaného, ako aj rozsudku krajského súdu odporujú skutočnému právnemu stavu a dotknutým zákonným ustanoveniam zákona č. 222/2004 Z.z. Vyslovil presvedčenie, že pri aplikácii § 66 zákona č. 222/2004 Z.z. postupoval a konal v súlade s týmto ustanovením zákona a to aj s ohľadom na režim platenia/neplatenia dane z pridanej hodnoty, aktuálne podľa domicilu jeho dodávateľov predávajúcich v rôznych častiach Európskej únie. Tvrdil, že sa pridrižiava dôvodov, ktoré uviedol v žalobe a žiadal, aby na tieto prihliadol aj najvyšší súd pri rozhodovaní o podanom odvolaní. Ďalej poukázal na skutkové zistenia v danej veci a právne závery žalovaného, ako aj krajského súdu, ktoré vyvodili zo skutkových zistení vo veci.

Ďalej dôvodil, že správca dane v čase vykonávania kontroly mal na rozdiel od samotného žalobcu dve pomôcky, a to možnosť cez medzinárodnú výmenu informácií kontaktovať a priamo konfrontovať postup jednotlivých zahraničných dodávateľov ojazdených automobilov a metodický pokyn.

Tvrdil, že zahraniční správcovia dane boli povinní poskytnúť súčinnosť a v rámci nej požadovaný rozsah informácií potrebných pre správne a presné určenie daňového režimu s poukazom na to, že on nikdy ako bežný daňový subjekt nemá možnosť a ani ju nebude mať takýmto vyčerpávajúcim a presným spôsobom vynútiť si od svojich obchodných partnerov v zahraničí takýto rozsah presných a vyčerpávajúcich údajov o ich daňovom režime v zahraničí a jediný doklad, ktorý do dnešného dňa má a mal kedy k dispozícii je iba samotná faktúra o predaji ojazdených vozidiel.

Ďalej uviedol, že správca dane vzhľadom na veľmi komplikovaný a ťažko aplikovateľný režim vydal z dôvodu nejasnosti v praxi a z dôvodu aj právnej istoty daňových subjektov pri aplikácii spomínaného režimu § 66 zákona o DPH metodický pokyn s poukazom na to, že tento bol vydaný a sprístupnený daňovej verejnosti v januári 2009, pričom v období rokov 2007 a 2008, ktoré sú predmetom daňovej kontroly v danej veci a následne súdneho sporu, neexistovalo oficiálne usmernenie zo strany ani Ministerstva financií Slovenskej republiky ani zo strany Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky a bol k dispozícii až kontrolórom daňovej správy v čase, keď sa uskutočnila daňová kontrola.

III.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“), ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.), a dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Podľa § 250j ods. 7 O.s.p. ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

Senát odvolacieho súdu v zmysle § 250j ods. 7 O.s.p vychádzal zo zásadných právnych otázok vyriešených už v rozsudkoch najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžf/27/2012, 6Sžf/28/2012 zo dňa 27.02.2013, sp. zn. 4Sžf/28/2012, 4Sžf/29/2012 zo dňa 26.03.2013, v ktorých najvyšší súd ako súd odvolací rozhodoval v obdobných veciach s rovnakými účastníkmi, ale za iné zdaňovacie obdobia.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia veci mu na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím žalovaný podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Martin, ktorým správca dane za zdaňovacie obdobie november 2007 žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty v sume 43.626,17 €, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správcu dane a konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty žalobcovi ako platiteľovi dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2007.

Senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu

je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúvanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.1 O.s.p.). V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky rozhodnutím č.: I/228/4411-22446/2011/993168-r zo dňa 23.02.2011 podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. potvrdilo rozhodnutie Daňového úradu Martin č. 666/231/95250/10/Sum zo dňa 15.12.2010, ktorým bol za zdaňovacie obdobie november 2007 platiteľovi dane z pridanej hodnoty **A., s.r.o.**, IČO: X. DIČ X. – žalobcovi, vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty vo výške 43.626,17 €.

Odvolačný súd v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutí daňových orgánov oboch stupňov v rozsahu žalobných a odvolacích dôvodov posudzoval, či žalovaný pri rozhodovaní v danej veci vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu a rozhodol v súlade s vtedy účinným zákonom o správe daní a poplatkov a taktiež v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 222/2004 Z.z., ako aj v súlade s príslušným komunitárnym právom.

Podľa názoru odvolacieho súdu medzi účastníkmi konania v danej veci ostala spornou otázka, *či v súvislosti s predajom ojazdených motorových vozidiel nakúpených v inom členskom štáte došlo k riadnemu zdaneniu daňou z pridanej hodnoty, a či žalobca splnil podmienky na uplatnenie osobitnej úpravy zdaňovania pri predaji použitého tovaru v tuzemsku stanovené v § 66 zákona č. 222/2004 Z.z., ako aj v Smernici Rady 2006/112/ES v článkoch 312 až 332.*

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov resp. daňový poriadok preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov, resp. v súčasnosti daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Zákonodarca v právnej norme § 2 zákona o správe daní ustanovuje základné zásady daňového konania tak, že v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní (ods. 1). Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň (ods. 2). Správca dane hodnotí dôkazy podľa

svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (ods. 3). Daňové konanie je neverejné okrem úkonov, ktorých povaha to neumožňuje (ods. 4). Správca dane je povinný začať daňové konanie aj na vlastný podnet vždy, ak sú splnené zákonné podmienky pre vznik alebo existenciu daňovej pohľadávky, a to aj v prípade, že daňový subjekt v tomto smere nesplnil riadne alebo vôbec svoje povinnosti (ods. 5). Pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane (ods. 6). Všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti (ods. 7). Právom i povinnosťou všetkých daňových subjektov je úzko spolupracovať so správcom dane v daňovom konaní (ods. 8).

Podľa § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 222/2004 Z.z. na účely tohto zákona sa nadobudnutím tovaru v tuzemsku z iného členského štátu rozumie nadobudnutie práva nakladať ako vlastníak s hnutelným hmotným majetkom odoslaným alebo prepraveným nadobúdateľovi dodávateľom alebo nadobúdateľom alebo na ich účet do tuzemska z iného členského štátu.

Nadobudnutie tovaru v tuzemsku z iného členského štátu je predmetom dane, ak a) nadobúdateľom je zdaniteľná osoba, právnická osoba, ktorá nie je zdaniteľnou osobou, alebo zahraničná osoba, ktorá je identifikovaná pre daň v inom členskom štáte, a b) dodávateľom je osoba identifikovaná pre daň v inom členskom štáte, ktorá dodala tovar za protihodnotu, okrem dodania tovaru s inštaláciou alebo montážou dodávateľom alebo na jeho účet a okrem dodania tovaru formou zásielkového predaja.

Podľa § 20 ods. 1, 2 zákona č. 222/2004 Z.z. daňová povinnosť pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu vzniká a) 15. deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po kalendárnom mesiaci, keď sa uskutočnilo nadobudnutie tovaru, alebo b) dňom vyhotovenia faktúry, ak bola faktúra vyhotovená pre nadobúdateľa tovaru pred 15. dňom podľa písmena a).

Nadobudnutie tovaru v tuzemsku z iného členského štátu sa považuje za uskutočnené, ak by takýto tovar bol považovaný za dodaný v tuzemsku.

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. základom dane pri dodaní tovaru alebo služby je všetko, čo tvorí protihodnotu, ktorú dodávateľ prijal alebo má prijať od príjemcu plnenia alebo inej osoby za dodanie tovaru alebo služby, zníženú o daň. Do základu dane sa zahŕňa aj dotácia alebo príspevok, ktorý dodávateľ prijal alebo má prijať k cene tovaru alebo služby.

Osobitná úprava uplatňovania dane pri umeleckých dielach, zberateľských predmetoch, starožitnostiach a použitom tovare je upravená v § 66 zákona č. 222/2004 Z.z.

Podľa § 66 ods. 1 písm. c), d), ods. 2, 3 zákona č. 222/2004 Z.z. na účely tohto ustanovenia: c) použitým tovarom sa rozumie hnutelný hmotný majetok, ktorý je vhodný na ďalšie použitie v nezmenenom stave alebo po oprave, iný ako umelecké diela, zberateľské predmety, starožitnosti, drahé kovy a drahé kamene, d) obchodníkom je zdaniteľná osoba, ktorá v rámci svojho podnikania kupuje, nadobúda v tuzemsku z iného členského štátu alebo dováža na účely ďalšieho predaja použitý tovar, umelecké diela,

zberateľské predmety alebo starožitnosti, a pri tom koná vo svojom mene na svoj účet alebo vo svojom mene na účet inej osoby na základe zmluvy, podľa ktorej má právo na odplatu za obstaranie kúpy alebo predaja.

Obchodník pri predaji umeleckých diel, zberateľských predmetov, starožitností a použitého tovaru, ktoré mu boli dodané na území Európskych spoločenstiev, je povinný uplatňovať osobitnú úpravu, ak uvedené tovary boli dodané a) osobou, ktorá nie je identifikovaná pre daň v tuzemsku ani v inom členskom štáte, b) osobou, ktorá je identifikovaná pre daň v tuzemsku alebo v inom členskom štáte, a dodanie tovaru bolo oslobodené od dane podľa § 42 alebo podľa zodpovedajúceho ustanovenia zákona platného v inom členskom štáte, c) iným obchodníkom, ktorý uplatňuje daň podľa osobitnej úpravy tohto zákona alebo zákona platného v inom členskom štáte (§ 66 ods. 2 citovaného zákona).

Podľa § 66 ods. 3 citovaného zákona základom dane pri predaji tovaru podľa odseku 2 je kladný rozdiel medzi predajnou cenou a kúpnou cenou znížený o daň. Ak ide o predaj použitého tovaru podľa odseku 1 písm. e), základ dane podľa prvej vety sa rozdelí pomerne podľa výšky jednotlivých splátok a na daňovú povinnosť sa vzťahuje § 19 ods. 3.

Podľa § 42 vety prvej zákona č. 222/2004 Z.z. oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý sa používal výlučne na činnosti oslobodené od dane podľa § 28 až 41 bez možnosti odpočítania dane podľa § 49 ods. 3, a dodanie tovaru, pri ktorého nadobudnutí nie je možnosť odpočítania dane podľa § 49 ods. 7 písm. a), b), c) a e).

Podľa § 69 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z.z. pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu je povinná platiť daň osoba, ktorá tovar nadobudne podľa § 11 a § 11a.

Podľa článku 226 bod 14 Smernice Rady 2006/112/ES bez toho, aby boli dotknuté osobitné ustanovenia uvedené v tejto smernici, faktúry vyhotovované podľa článkov 220 a 221 musia obsahovať iba tieto údaje: v prípade uplatňovania jednej z osobitných úprav na použitý tovar, umelecké diela, zberateľské predmety a starožitnosti odkaz na články 313, 326 alebo 333 alebo na príslušné vnútroštátne ustanovenia, alebo iný odkaz, ktorý uvádza, že sa uplatnila jedna z týchto úprav.

Podľa čl. 313 bod 1 Smernice členské štáty uplatnia na použitý tovar, umelecké diela, zberateľské predmety a starožitnosti dodané zdaniteľnými obchodníkmi osobitnú úpravu zdaňovania prirážky zdaniteľného obchodníka v súlade s ustanoveniami tohto pododdielu.

Podľa čl. 314 Smernice úprava zdaňovania prirážky sa vzťahuje na použitý tovar, umelecké diela, zberateľské predmety a starožitnosti dodávané zdaniteľným obchodníkom, ak mu tento tovar v rámci Spoločenstva dodala jedna z týchto osôb: a) nezdaniteľná osoba, b) iná zdaniteľná osoba, pokiaľ je dodanie tovaru touto inou zdaniteľnou osobou oslobodené od dane v súlade s článkom 136, c) iná zdaniteľná osoba, pokiaľ sa na dodanie tovaru touto inou zdaniteľnou osobou vzťahuje oslobodenie od dane pre malé podniky ustanovené v článkoch 282 až 292 a pokiaľ sa týka investičného majetku, d) iný zdaniteľný obchodník, pokiaľ bolo dodanie tovaru týmto iným zdaniteľným obchodníkom predmetom DPH v súlade s osobitnou úpravou zdaňovania prirážky.

Podľa čl. 316 Smernice členskej štáty priznajú zdaniteľným obchodníkom právo rozhodnúť sa pre uplatňovanie úpravy zdaňovania prirážky na dodanie tohto tovaru:
a) umelecké diela, zberateľské predmety alebo starožitnosti, ktoré sami doviezli, b) umelecké diela, ktoré im dodali ich autori alebo ich právni nástupcovia, c) umelecké diela, ktoré im dodala iná zdaniteľná osoba než zdaniteľný obchodník, pokiaľ dodanie touto inou osobou bolo predmetom zníženej sadzby podľa článku 103.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov sa s ním stotožňuje v celom rozsahu. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd zhodne ako súd prvého stupňa považoval za súladné so zákonom rozhodnutie a postup správcu dane, ktorý ako oprávnený prvostupňový správny orgán vydal na základe vykonanej daňovej kontroly podľa § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona o správe daní a poplatkov dodatočný platobný výmer, ktorým žalobcovi vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2007 v sume 43.626,17 €, keď zistil nesprávny postup žalobcu ako daňového subjektu v zdaňovacom období november 2007 pri výpočte dane zo zdaniteľných obchodov predaja ojazdených automobilov nadobudnutých v tuzemsku z iného členského štátu v zmysle § 11 zákona č. 222/2004 Z.z., keďže pri predaji ojazdených osobných automobilov použil osobitnú úpravu uplatňovania dane v zmysle § 66 a za základ dane považoval podľa § 66 ods. 3 zákona 222/2004 Z.z. kladný rozdiel medzi predajnou a kúpnu cenou znížený o daň, čím postupoval v rozpore s ustanovením § 22 ods. 1 uvedeného zákona. V prípade osobných automobilov uvedených v rozhodnutí správcu dane bol žalobca povinný použiť bežný režim dane, pričom za základ dane mal považovať všetko, čo tvorilo protihodnotu, ktorú dodávateľ prijal alebo mal prijať od príjemcu plnenia alebo inej osoby za dodanie tovaru zníženú o daň.

Senát odvolacieho súdu zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca v uvedenom zdaňovacom období v rozpore s § 19 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. priznal v nesprávnej výške zdaniteľné obchody pri dodaní a predaji ojazdených motorových vozidiel, keď v daňovom priznaní vykázal ako základ dane kladný rozdiel medzi predajnou a kúpnu cenou podľa osobitnej úpravy pri použití tovaru podľa § 66 ods. 3 citovaného zákona, pričom na uplatnenie osobitnej úpravy dane pri **použitom tovare neboli splnené podmienky ustanovené v § 66 zákona č. 222/2004 Z.z., konkrétne ojazdené motorové vozidlá neboli dodané osobou uvedenou v § 66 ods. 2 citovaného zákona.** Žalobca svojím postupom tým, že sa sám ako daňový subjekt pri nadobudnutí predmetného tovaru od osôb identifikovaných pre DPH v inom členskom štáte považoval za osobu povinnú platiť daň podľa § 69 ods. 6 zákona, a preto aj vypočítal daňovú povinnosť, ktorú priznal v daňovom priznaní a súčasne si uplatnil právo na odpočítanie dane podľa § 49 v spojení s § 51, sám deklaroval použitie bežného režimu zdanenia, pričom vychádzajúc z princípov dane z pridanej hodnoty nie je možné súčasne na jednu transakciu použiť kombináciu bežného režimu a rozdielového režimu uplatnenia dane.

Zo skutkových zistení v danom prípade vyplýva, že pokiaľ žalobca nadobudol použitý tovar – osobné motorové automobily od zahraničných dodávateľov, išlo nepochybne o tzv. intrakomunitárne obchody s tovarom, ktoré sú založené na tom, že tovarový obchod medzi osobami identifikovanými pre DPH v rôznych členských štátoch EÚ prebieha tak, že na strane dodávateľa dochádza k intrakomunitárnemu dodaniu tovaru (miesto dodania tovaru je v členskom štáte dodávateľa), ktoré je oslobodené od dane a na strane odberateľa dochádza k intrakomunitárnemu nadobudnutiu tovaru (miesto nadobudnutia je v členskom štáte odberateľa), ktoré je zdaňované. V systéme uplatňovania dane v členských štátoch EÚ platí základný princíp výberu dane z pridanej hodnoty členským štátom určenia, pričom tento princíp zdaňovania tovaru v štáte určenia sa uplatňuje pri splnení určitých podmienok a znamená **zdanenie tovaru v tom členskom štáte, v ktorom sa skončí odoslanie alebo preprava tovaru.**

Vo vzťahu k námietke, ktorou žalobca poukazoval na jeho oprávnenosť uplatnenia osobitnej úpravy zdanenia podľa § 66 zákona č. 222/2004 Z.z. **nedá odvolaciemu súdu neuviesť, že predovšetkým správny orgán rozhodujúci na prvom stupni vyčerpávajúcim spôsobom, aj prostredníctvom dožiadania podľa článku 5, kap. II bod 1 Nariadenia Rady (ES) č. 1798/2003 zo 07. októbra 2003 o administratívnej spolupráci v oblasti dane z pridanej hodnoty a ktoré zrušuje nariadenie (EHS) č. 218/92 náležite zistil skutkový stav, ktorý bol zákonným podkladom k vydaniu prvostupňového správneho rozhodnutia a následne podkladom k vydaniu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.** Na základe takto zisteného skutkového stavu je zrejmé, že v danej veci neboli splnené zákonné podmienky na uplatnenie osobitného režimu zdaňovania pri použití tovaru, pretože išlo (tak, ako bolo zdôvodnené vyššie) o intrakomunitárne obchody (keďže k zdaneniu tovaru došlo na území SR; žalobca podľa § 69 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z.z. zaplatil DPH za nadobudnutý tovar, pričom túto skutočnosť ani sám nespochybňoval).

Z ustanovení zákona o DPH ani zo Smernice Rady 2006/112/ES nevyplýva možnosť platiteľa DPH v rámci jedného obchodného prípadu použiť kombináciu bežného a osobitného režimu zdanenia tak, ako to vykonal žalobca, keď pri nákupe ojazdených automobilov použil bežný režim zdanenia podľa § 11 zákona o DPH a pri ich predaji použil osobitný režim zdanenia podľa § 66 zákona o DPH. Podstata osobitného režimu zdanenia pri predaji použitého tovaru v tuzemsku spočíva v tom, že platiteľ dane má právo uplatniť tento režim zdanenia, len v prípade, ak na predchádzajúcom stupni nebola DPH uplatnená, čo vyplýva z ustanovenia § 66 ods. 2 zákona o DPH. Z uvedenej právnej úpravy teda pri použití tovaru nevyplýva ani právo voľby tak, ako sa mylne domnieval žalobca.

Vzhľadom k uvedenému aj podľa názoru najvyššieho súdu žalobca v danej veci nepostupoval v súlade so zákonom o DPH, keď pri predaji ojazdených motorových vozidiel použil osobitný režim zdanenia, argumentujúc tým, že v čase obchodov nebolo preukázané, že motorové vozidlá neboli dodané osobou v zmysle § 66 ods. 2 zákona o DPH, a preto bol žalobca povinný použiť bežný spôsob zdanenia podľa § 22 ods. 1 zákona o DPH.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol prihliadnuť na odvolacie námietky žalobcu, ktorými namietal, že správca dane v čase vykonávania daňovej kontroly mal na rozdiel od samotného žalobcu dve pomôcky, a to možnosť cez medzinárodnú výmenu informácií kontaktovať a priamo konfrontovať postup jednotlivých zahraničných dodávateľov ojazdených automobilov a metodický pokyn, keďže tieto námietky žalobca uplatnil až v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, teda po uplynutí zákonnej lehoty na podanie žaloby v zmysle § 250b ods. 1 v spojení s § 250h ods. 1 O.s.p. Naviac odvolací súd dodáva,

že Metodické usmernenie, na ktoré žalobca poukazuje, nie je podľa názoru súdu možné použiť daňovými orgánmi spätne, na posudzované obdobie, keďže bolo vydané až v roku 2009 a posudzované obdobie je november 2007.

Odvolací súd súčasne zhodnotiac spôsob, akým sa prvostupňový súd jednotlivo vysporiadal so žalobnými námietkami žalobcu v odôvodnení svojho rozhodnutia musí konštatovať, že súd prvého stupňa náležite a správne aplikujúc príslušné ustanovenia právnych predpisov vzťahujúcich sa na predmetnú vec, zodpovedal v odôvodnení napadnutého rozhodnutia na vznesené námietky žalobcu a realizoval tak jeho ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, súčasťou ktorého je aj právo účastníka konania, aby v rozhodnutí súdu boli uvedené dostatočné dôvody, na základe ktorých súd rozhodol vo veci.

Odvolací súd rovnako preskúmajúc formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ako aj žalovaného nevzhliadol ich nezákonnosť, keďže správne orgány oboch stupňov svoje rozhodnutia náležite a podrobne odôvodnili, pričom treba zdôrazniť, že žalovaný správny orgán sa vo svojom rozhodnutí náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, vznesenými v jeho odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru správcu dane.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, považujúc rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ako aj prvostupňového správneho orgánu za zákonné, vydané na základe spoľahlivo a náležite zisteného skutkového stavu, vyhodnotiac námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1 a 2 O.s.p.

V.

Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 21S/30/2011-63 zo dňa 16. apríla 2012 nepriznal žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Proti predmetnému uzneseniu podal žalobca včas odvolanie.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že v predmetnej veci žalobca požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov potom, ako ho súd prvého stupňa uznesením č. k. 21S/30/2011-44 zo dňa 29.12.2011 vyzval na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie vo výške 66 €. Žalobca svoju žiadosť odôvodnil tým, že u neho nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie práva a že sa nachádza v zlej hospodárskej situácii, ktorú si sám nezapríčinil.

Krajský súd konštatoval, že žalobca nespĺnil zákonné podmienky pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Pri rozhodovaní o oslobodení účastníka konania od súdnych poplatkov musí súd primerane vyvažovať záujem štátu na vyberaní súdnych poplatkov a záujem účastníka konania, ktorý si uplatňuje právo na súdnu ochranu. Priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov žalobcovi by viedlo k neprípustnému prenášaní jeho podnikateľského rizika na štát. Podľa názoru krajského súdu nemožno žalobcu podrobiť rovnakému spôsobu posudzovania majetkových pomerov ako sociálne slabú fyzickú osobu, ktorá nevlastní žiaden majetok väčšieho rozsahu. Je potrebné prihliadať na osobitné postavenie účastníka konania ako právnickej osoby, t.j. podnikateľa v zmysle Obchodného zákonníka a charakter konania, podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho

poriadku. Podnikanie treba chápať ako činnosť, pri ktorej podnikateľ podstupuje riziko, že jeho konanie môže viesť k zisku alebo i k strate.

Okolnosti, že podnikateľ nie je pri svojej podnikateľskej činnosti úspešný a nedosahuje zisk, že má pohľadávky po lehote splatnosti, alebo že v dôsledku neúspešného podnikania v minulosti sa teraz ocitol v nepriaznivej finančnej situácii, nemôžu byť dôvodmi pre oslobodenie od súdnych poplatkov.

Pomery žalobcu ako právnickej osoby by odôvodňovali (čiastočné) oslobodenie od súdnych poplatkov, pokiaľ by sa dostal do ťaživej finančnej situácie z dôvodov, ktoré by neboli v príčinnej súvislosti s jeho podnikaním, napr. z dôvodu vyššej moci. Skutočnosť, že u žalobcu nastala nepriaznivá finančná situácia, podľa jeho tvrdenia, zapríčinená celkovou situáciou v ekonomike krajiny, by bolo možné podľa krajského súdu považovať za okolnosť, ktorá by odôvodňovala priznanie oslobodenia, avšak žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi úvermi voči bankovým aj nebankovým subjektom a finančnou krízou. Krajský súd nemal preukázaný podiel krízy a podnikateľského rizika na zadlžení žalobcu. Zároveň vzal krajský súd do úvahy aj výšku súdneho poplatku, ktorá v predmetnej veci predstavuje 66 € a ktorá ani v spojení so súdnymi poplatkami v ostatných obdobných konaniach vedených na krajskom súde, nepredstavuje sumu, ktorá by mala likvidačný charakter pre žalobcu.

Proti tomuto uzneseniu súdu prvého stupňa sa odvolal žalobca. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a sám rozhodol tak, že žalobcovi sa právo na oslobodenie od súdnych poplatkov priznáva. V dôvodoch odvolania zdôraznil, že tým, že riadnym spôsobom sa domáhal svojho práva na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného, žalobný návrh nie je prejavom svojvôle žalobcu a nie je možné ani konštatovať, že by išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie práva. Tvrdil, že súdu preukázal, aká je jeho finančná situácia, ako aj, že výkon svojho podnikania musel prefinancovať úvermi v niekoľkých bankách a lízingových spoločnostiach a taktiež má podlžnosti voči sociálnej poisťovni, zdravotným poisťovniam a na mzdách zamestnancov, s tým, že účtovné doklady doloží.

Odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie a konanie mu predchádzajúce v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez pojednávania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 214 ods. 2), a dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Podľa ust. § 138 ods. 1 O.s.p. na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak nerozhodne súd inak, vzťahuje sa oslobodenie na celé konanie a má i spätnú účinnosť; poplatky zaplatené pred rozhodnutím o oslobodení sa však nevracajú.

Zákonodarca v citovanom ustanovení Občianskeho súdneho poriadku pripúšťa možnosť čiastočného, prípadne úplného oslobodenia od súdnych poplatkov. Predpokladom priznania oslobodenia od súdnych poplatkov je v prvom rade samotná žiadosť účastníka konania, preukázanie dôvodov, spočívajúcich v majetkových, sociálnych, finančných a pod. pomeroch účastníka, odôvodňujúcich oslobodenie od súdnych poplatkov a súčasne preukázanie, že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Povinnosťou súdu je skúmať splnenie podmienok pre oslobodenie od súdnych

poplatkov v každom prípade individuálne, a to aj vzhľadom na individuálnosť každého konania.

Odvolačný súd v danej veci zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že žalobca nespĺnil zákonné podmienky pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Stotožnil sa s dôvodmi súdu prvého stupňa uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, na ktoré súčasne poukazuje. Aj podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade je potrebné prihliadať na osobitné postavenie účastníka konania ako právnickej osoby, t.j. podnikateľa v zmysle Obchodného zákonníka a charakter konania, podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Zdôrazňuje, že krajský súd správne poukázal na to, že v konaní o návrhu účastníka konania na oslobodenie od súdnych poplatkov, ktorý je podnikateľom, je treba posudzovať podnikanie ako činnosť, pri ktorej podnikateľ podstupuje riziko, že jeho konanie môže viesť k zisku alebo i k strate. *Z ustálenej judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že v prípadoch ak podnikateľ nie je pri svojej podnikateľskej činnosti úspešný a nedosahuje zisk, má pohľadávky alebo v dôsledku podnikania sa teraz ocitol v nepriaznivej finančnej situácii, nemôžu byť dôvodmi pre oslobodenie od súdnych poplatkov.*

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku **nie je** prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 16. mája 2013

JUDr. Ivan R U M A N A, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Emília Čičková